

*Ale ja v množstve tvojej milosti vojdem do tvojho domu...*

Žalmy 5:8

V Písme môžeme čítať o dome ako o spoločnom príbytku blízkeho príbuzenstva. Čítame o dome ako domácnosti, v ktorej spolu prebývajú otec a jeho synovia. Žijú spolu v jednote, v zhode a v spoločnej viere. Je to potešujúce, lebo je to i vzácny obraz skutočnosti, že nielen bývajú v jednom dome, ale spolu aj vyhliadajú toho, kto svoj dom zaslúbil tým, ktorí milujú jeho a jeho milovaného Syna, Pána Ježiša Krista. Tak je to aj v Žalme 5 verši 8. Žalmista tu hovorí o Božom dome.

Žalmista v tomto žalme okrem iného hovorí aj o tom, aký je ten, kto tento dom vybudoval: „Lebo ty nie si Bohom, ktorý by mal záľubu v bezbožnosti; nebude s tebou bývať zlý.“ (verš 5) Znamená to jednu veľmi vzácnu pravdu, ktorú žalmista poznal a ktorú poznali mnohí naši predkovia. Pravdu, ktorú môžeme poznávať dennodenne i my sami. A vyjadrím to inými slovami, slovami z Mojžišovej piesne: „Lebo ich skala nie je ako naša Skala...“ (5. Mojžišova 32:31) V tejto 32. kapitole je niekoľkokrát spomenutá skala. Kapitola hovorí o tom, že skalou je Hospodin, náš Boh. Či by sme z týchto veršov nepovedali, že skalou, o ktorej sa tu hovorí a ktorá išla za nimi, je sám Pán Ježiš Kristus? (1. Korinským 10:4).

V citovanom 31. verši je uvedený zásadný rozdiel medzi Bohom Izraelského národa, tým živým, pravým Bohom, a medzi božstvami národov, s ktorými sa oni vstupom do zaslúbenej zeme mali stretnúť. Mali vidieť službu týmto božstvám, ktoré však sú tými, ktoré majú ruky, ale neurobia nič. Majú oči, ale nevidia a podobne je to aj s ich ušami. To nie sú živí bohovia. Avšak Izrael mal iného Boha. A to je to, čo i my so žalmistom môžeme vyznať, že náš Boh je iný než všetky tie božstvá, ktorých je vôkol nás neúrekom ako v duchovnej sfére, tak i v tej materiálnej, a je mnoho ľudí, ktorí týmto bohom slúžia.

Ako je to ale s nami? Kam my vchádzame? Do čieho domu my vchádzame vo svojom každodennom chodení? Kam, milý brat a sestra, sme vošli dnes ráno? Kde bolo počuť náš hlas tak, ako v 4. verši piateho žalmu? Hospodine, ráno počuj môj hlas. Ráno Ti predložím svoju vec a budem pozorovať. Príde večer a čo budeme môcť konštatovať, že ako to bolo dnes vlastne v našom živote? Čo u seba nájdeme? Bude tam niečo z toho, čo sme Bohu predložili a on nás vypočul? Alebo budeme musieť konštatovať, že je mnoho vecí, na ktoré sme zabudli, mnoho vecí, ktorých sa nám nedostalo preto, lebo sme o ne nášho nebeského Otca ani neprosili. Otázka teda znie znovu: Kam ráno vchádzam?

Život žalmistu i podľa tohto 5. žalmu vo svojej podstate nie je životom pasivity, ľahostajnosti, či prázdnoty. Je to život aktivít, život chodenia s Bohom, o čom hovoria aj tieto výpovede zo žalmu: „Počuj moje slová... pozoruj na hlas môjho pokorného volania..., vojdem do tvojho domu... budem sa klaňať... a nech sa radujú všetci...“ To je mnoho skutočností, ktoré vidíme a nachádzame pri tomto mužovi. Kiežby to tak bolo i pri nás, pri všetkých.

Sústredíme sa na myšlienku milosti z ôsmeho verša: „Ale ja v množstve tvojej milosti vojdem do tvojho domu...“ Apoštol Pavol vyznal krásnu skutočnosť, ktorá by nám mala byť blízka a mali by sme si ju pripomínať, že len z milosti Božej som, čo som. Pripomínajme si stále, že milosťou Božou sme spasení. Ona nám umožňuje, aby sme pristupovali so smelou dôverou ku trónu milosti (Židom 4:16). Avšak je tu ešte niečo oveľa hlbšie a vzácnejšie. Je to vyjadrené samotnými slovami Pána Ježiša Krista, ktorý hovorí o konečnom celi našej viery, keď hovorí o Otcovom dome. Najprv však krátka poznámka k tomu, že pred nebeského Otca sa nedá prichádzať hocijakým spôsobom.

Pre ilustráciu pripomeniem dobre známy príbeh z Lukáša 15. kapitoly, v ktorom sa píše o márnotratnom synovi. Vieme, aký bol. Vieme, čo urobil, ale teraz nás zaujíma skutočnosť, keď hovorí o otcovom dome. Žiaľ, až vtedy, keď sa vo svojom živote dostal až na dno, keď, ako je napísané v Písme, si žiadal, aby mohol naplniť svoje brucho mlátom, pokrmom, ktoré žrali svine, ale ani toho sa mu nedostávalo, si spomenul na otcov dom. Vtedy zatúžil po otcovom dome: „No, potom vstúpil do seba a povedal: Koľko nájomníkov môjho otca má hojnosť chleba, a ja tu hyniem hladom!“ (verš 17) Táto myšlienka – a verím, že to nebol len telesný, fyzický hlad, ale bolo to uvedomovanie si mnohých duševných a hlavne, snád' povieme už duchovných skutočností, ho vedie k tomu, aby vo svojom srdci učinil veľmi dôležité rozhodnutie: „Vstanem a pôjdem k svojmu otcovi...“ (verš 18) Avšak len ísť k otcovi by bolo málo. Vo svojom srdci má oveľa viac: „... a poviem mu: Otče, zhrešil som proti nebu i pred tebou a už viacej nie som hoden volať sa твоjim synom...“ (verše 18-19) Toto je podstata skutočnosti tohto príbehu a zmysel toho, o čom tu hovoríme. Nie hocijako sa dá pristúpiť k Otcovi a vojsť do Otcovho domu. To podstatné v tomto príbehu je, že vyznáva svoj hriech, svoju vinu a vyznáva svoju nehodnosť. Reakciu otca márnotratného syna určite dobre poznáme. Uviedol ho do svojho domu, vystrojil hostinu, dal mu vzácne veci, o ktorých sa tomuto synovi, keď žil v biede a v chudobe, zrejme ani len nespívalo.

Teraz si pripomenieme to, čo som už naznačil, čo sa dotýka aj nás a aj dnes. Je to spojené s Božou milosťou, ktorou sme spasení. Je to pripravený vchod a cesta do Otcovho domu, ako o tom hovorí náš Pán: „V dome môjho Otca je mnoho príbytkov; keby nebolo tak, povedal by som vám to, pretože vám idem pripraviť miesto a keď odídem a pripravím vám miesto, prídem zase a poberiem si vás k sebe, aby ste tam, kde som ja, aj vy boli.“ (Ján 14:2-3)

Drahí moji, Syn patrí do Otcovho domu a Pán Ježiš v tomto dome bol, prišiel na tento svet, ale zostal s domom spojený a tam znovu aj je – pripravuje tam miesta pre nás. Svojou smrťou na Golgote položil základ tejto vzácnej skutočnosti, aby sme tam, kde je on, boli aj my, v Otcovom dome. Byť tam nie je možné pre nikoho a nijakým iným spôsobom, ale len na základe prijatej Božej milosti, v prijatí osoby a diela Pána Ježiša Krista. To je cesta, ktorou sme my mnohí prešli a to je spôsob, ktorý sme prijali. Sme Bohu za to vďační a určite túžime po tom, aby ešte mnohá duša našla túto cestu a tento spôsob dostať sa do prítomnosti Boha ako Otca, dostať sa do jeho, Otcovho domu.

Kým tá vzácna chvíľa odchodu k Pánovi a do Otcovho domu príde, pripomínajme si posledný verš z 23. žalmu:

*„Áno, len dobré a milosť ma budú sledovať po všetky dni môjho života,*

*a budem bývať v dome Hospodinovom dlhé časy.“*